

ds
100
Al een eeuw van u

100 JAAR DE STANDAARD IN 100 VERHALEN

DS100#66

Het interview dat Goedele Devroy liever nooit had gegeven

Ze werd die ochtend gewekt door een stroom sms'en, nog voor ze de krant had gezien. Drie jaar na het interview dat ze het liefst nooit had gegeven, zou Goedele Devroy het opnieuw doen, 'zeker wel'. 'Omdat het nodig was en is, omdat het ogen heeft geopend.'

De krant heeft haar leven niet veranderd. Een kind krijgen, haar eerste kind,

al snel merken dat iets niet orde was maar in het ongewisse blijven. Uiteindelijk toch een diagnose krijgen, als een vonnis: levenslang. Quinten had een afwijking op chromosoom 11, hij zou nooit praten, nooit zelfstandig kunnen eten, nooit naar school gaan. Met dat trauma als jong koppel naar huis worden gestuurd zonder enige begeleiding, niet praktisch, niet psychologisch. Aan een lange zoek- en bedeltocht beginnen voor gepaste hulp en voldoende financiering. Een voortdurende spagaat ook, want ze wou de beste zorg voor haar zoon maar ook een carrière. Waanzinnige, onvoorwaardelijke liefde voelen, gelukkig worden van het enthousiasme van haar zoon over elke nieuwe dag. Dát heeft het leven van VRT-journaliste Goedele Devroy veranderd.

Wel heeft het een en ander in beweging gebracht, het interview dat ze drie jaar geleden gaf over dat leven voor en na, over wachtlijsten, over haar burn-out. Talloos waren de reacties op sociale media, hartverwarmend de solidariteit, ook financieel. Want alleen onder die voorwaarden wou ze het interview doen: het mocht niet tranerig worden en het rekeningnummer van Bindkracht moest onder het artikel, de vzw die ze samen met andere ouders had opgericht om een huis voor hun mentaal gehandicapte kinderen te bouwen. Een plek waar de zorg meer dan gewoon aanvaardbaar zou zijn, een nest. Als de overheid het niet deed, zouden zij het doen.

Niet in onze buurt

Vandaag is Quinten 20 en woont hij samen met negen andere mentaal gehandicapte bewoners in een huis in Landen, door de ouders met een langlopende lening aangekocht. De oorspronkelijke plannen om te bouwen, werden opgeborgen. ‘We hebben verschillende locaties geprobeerd, maar er is altijd verzet aangetekend door de burens, hoe enthousiast we ons project ook trachtten voor te stellen. Dat vond ik best choquerend, dat er in Vlaanderen mensen zijn die je in het gezicht zeggen: “wij willen geen gehandicapten in onze buurt”. Maar dit is uiteindelijk wel de betere optie gebleken: een huis dat we stap voor stap samen verbouwen. Geen grote luxe, maar Quinten is gelukkig hier.’

Devroy moet het toegeven: Quinten heeft de verhuizing – Bindkracht opende officieel de deuren op 1 juli vorig jaar – beter verteerd dan zij. Hij is niet bang van vreemde mensen en omgevingen, maar vooral: doordat de groep gemengd is, van licht tot zwaar mentaal gehandicapt, dragen ook de anderen zorg voor hem. ‘Hij is bij de zwaksten, maar wordt vertroeteld als een baby. Het is mooi om te zien hoe de bewoners met elkaar omgaan, hoe ze een band opbouwen, de interactie, de dynamiek.’

‘Zelf had ik een erg dubbel gevoel toen het zover was. Het is het einde van een hoofdstuk in mijn leven, het afscheid van Quintens kindertijd. Ineens zag ik mijn zoon alleen nog in het weekend. In het begin was ik vaak ongerust. Niet

dat daar reden voor was, het personeel weet vanzelfsprekend wat het doet, maar als het over de specifieke noden van Quinten gaat, zijn z'n vader en ik de echte specialisten. Verzorgers moesten hem leren kennen, ik moest leren loslaten. Stilaan lukt me dat. Ik tracht er de deur niet plat te lopen – dat zou niet goed zijn voor mijn burn-out.' (lacht)

Geen mens die het weet

Het verschil tussen toen en nu is het verschil tussen lijdzaamheid en leefbaarheid, zegt Devroy. 'Ik besteed in het weekend nog evenveel tijd aan Quinten als vroeger, maar doordat ik me tijdens de week op mijn werk kan concentreren, hoef ik mijn hoofd niet meer voortdurend in twee te splitsen. En als ik ziek word of onverwachts een weekend moet werken, weet ik dat Quinten in Bindkracht terecht kan. Nooit gedacht, nooit durven hopen, dat de reacties na het interview zo massaal zouden zijn, dat zoveel lezers geld zouden storten, vaak met een uiterst lieve mail of een fijn briefje erbij. Ik heb hen zoveel mogelijk trachten te antwoorden, maar aan wie ik het vergeten zou zijn: bedankt, met heel mijn hart. Het is dankzij die giften dat Bindkracht twee jaar later van start is kunnen gaan.'

Want dat is de voorbije drie jaar niet veranderd: de wachtlijsten in de zorg blijven eindeloos. Ja, de persoonsvolgende financiering werd ingevoerd, maar de wachtlijsten voor instellingen zijn nu wachtlijsten voor zorgbudgetten geworden. 'Je staat er nog altijd op en je weet nog altijd niet voor hoelang. Quinten zit in de hoogste zorgcategorie en in de hoogste prioriteitengroep : mensen van wie de overheid zelf zegt dat hun zorgbudget hoogst urgent is. Maar de middelen zijn zo beperkt dat ze bijna uitsluitend naar noodgevallen gaan: mensen van wie de mantelzorgers gestorven zijn of bij wie het risico bestaat op verwaarlozing of misbruik. Of wij voor Quinten in 2019 een budget zullen krijgen, in 2020, nog later: geen mens die het weet.'

Pannenkoeken bakken

Het betekent dat ze voor de financiering van het zorgpersoneel bij Bindkracht onverminderd afhankelijk zijn van liefdadigheid. En dat activiteiten als zwemmen of een daguitstap alleen kunnen dankzij een zestigtal vrijwilligers. 'We blijven pannenkoeken bakken, benefieten organiseren, bedelen – want dat is het. En mensen die al gegeven hebben, blijven we aan de mouw trekken. Ik ben bang dat zij op de duur, terecht, denken: dit is een taak van de overheid, het is goed geweest.'

'Veel politici hebben na het artikel verbaasd gereageerd: ik wist niet dat het zo erg is of wat het betekent om op een wachtlijst te staan. De meesten weten niets van de materie af, ook de meeste partijvoorzitters bleken niet echt op de hoogte van hoe de realiteit eruitziet. Maar het zijn wel die partijvoorzitters die bij de vorming van een nieuwe Vlaamse regering over de zorgbudgetten

zullen beslissen.’

Alleen al daarom is Devroy blij dat ze zich toen, drie jaar geleden, over haar schroom heeft gezet. ‘Ik had dat interview liever niet gedaan, maar een groep die electoraal niet interessant is, heeft zo een stem gekregen. Ik hoop dat die partijvoorzitters straks ook nog aan ons denken.’

Griet Plets

Een gift voor Bindkracht kan op het rekeningnummer van vzw Resonans, BE81 1450 4009 6324, met vermelding ‘Bindkracht’.
Giften vanaf 40 euro zijn fiscaal aftrekbaar.

Ook via het rekeningnummer van Bindkracht zelf kan worden gesteund, BE66 7310 3376 2843.
Die giften zijn niet fiscaal aftrekbaar.

www.vzwbindingkracht.be

Hebt u zelf nog een verhaal? Laat het ons weten via ds100@standaard.be. Of twitter mee met hashtag #dS100.
